

Öykü Yarışması 3. sù

Ali AKDEMİR

Rumuz : imlasız

VELİMSENEN YÜZLER

İçinizde olmayan Şiiri

Başka bir yerde bulamazsınız

Shelley

Bu kışta kıyamette çocuklarım, kafeste bakıma muhtaç kuş gibi evde bekliyorlar. İşsizlik içimi kemiriyor; hey hayat, bu senin suçun.yoksulluğu yaşamak kader olmamalı; epriyen zamanda yüreğim gurbet yorgunu, daha yaşamın ilk basamaklarında tökezledim. Ey acı, benim üzerime seni kim üfledi.

Açlıktan midem kazınıyor, salepçi güğümü gibi bağırsaklarım fokurdayıp duruyor. Cuma salası veriliyor, namaz çıkışı camia cemaatine mendil açacağım. Hunat camisi'nin avlusunda abdest alıp içeri giriyorum, ruhumu bu iklimi yeşertmek için belki bu da fırsat olur. Kayseri müftüsü insanın içine dokunan sesiyle vaaz veriyor. "De ki: 'Ey ümmetim! Durumumuzun gerektirdiğini yapın, doğrusu ben de yapacağım' en'am suresi, ayet 135" tabi bu konuşmanın benim konumumla bir alakası yok, kısaca; post modern yaşamda, onu kendi özüne uygun bir biçimde değerlendir demek istiyor.

Cemaatle birlikte farzı kılınca oyalanmadan hızlıca çıkıp, karın üzerine aldan mora renkleri olan ekose mendilimi seriyorum. Sokak çocukları gibi üşüyorum, mendilin karşısına geçip çömeldim. Yüreğimde kuzuların sessizliği, bu ayazda utancımından yüzümün kızardığını hissediyorum. Başım önümde. Çocuklarım aç. İşsizim. Lütfen yardım edin" diyorum. Bu yakarışım dilencinin kurduğu tuzak gibi değil, ben yüreğimi açıyorum. Buz gibi soğuk havada alnım da terler tomurcuklanıyor. Para atanlara başımı kaldırıp teşekkür bile edemiyorum. Kader utansın, bu yaşta cami önüne mendil açmak da varmış.

Gel çarem... Bektaşi düşlerim ipekten, imgelerin kadifeden olsun istedim. Ey içimi velimseten Hacıbektaş bir bilsen, şimdi Anadolu 'mun nuru yeryuvarımın süruru oldum. Özgürlüğe çıkan yola kucağından yürüdük.izin ver hayat yürümek benimde dileğim. Ey Allah'ım, bana yardım eden bu güzel insanların gönüllerini hoş tut.

Eve dönerken marketten beş kilo patates, üç paket makarna ve on ekmek aldım. Yağan kar, beyaz kelebek gibi konarken omzuma; bir an önce çocuklarımı sevindirmek için, uzun farları yakıp, Koyunbaba'ya doğru hızlı adımlarla yürümeye başladım. Şimdi daha güçlüyüm, uçuruma tutunan ağaç gibi sarılıyorum hayata. Dilenmek çok zoruma gitti, hemşehrilerimden bir gören olsaydı ne derdim? Keşke benim de bir işim olsaydı, Diyarbakır'dan İstanbul'a götürülen çocuklar gibi ben de kapkaççılık mı yapsaydım? Acılarım umutlarımı ezip geçse de, bir daha dilenmeyeceğim.

Karlı kış gecelerinin kahrı çekilmiyor, sabrım; kiraz ağaçlarından sarkan kar gibi ayaza kesti. Oğlum Rıdvan'ın attığı ekmek kırıntıları serçelerin düşleri. iç insanım söküğünü dikemiyor, sarkacımda düş yok.

Kütüphaneden aldığım ve okumakta olduğum romanı bitirip Komidinin üzerine koyuyorum. Keşke bende onun gibi olabilsem; öyle insanlar kaldı mı, bu yeryuvarda? Yozlaştıkça değerlerimiz yok olup gidiyor.

İnsanlar çıkarlarının peşinde koşarken, Hacıbektaş Veli'nin işi gücü kendisiyle olmuş. O kendini yoklamış. Asırlar öncesinden persius: “kimse kendi içine inmeye çalışmaz” derken, montaigne: “ kendi içimde yuvarlanıp gidiyorum” der. Hacıbektaş veli ise; “ne ararsan kendinde ara” diyor. iyilik ve kötülüğü dışımızda aramayalım. Kçtülük, iç oylumlarımıza tüneyip, ciğerlerimize işlemiş. Onu, Mevlana, yunus emre ve Hacıbektaş veli gibi ermişlerin Anadolu ezgili kavalı suya indirebilir.

Form doldurduğum fabrikalardan da ses çıkmadı, yataktan kalkıyorum. Bu gün eve muhakkak ekmek getirmeliyim; döne, konudan komşudan ekmek bulamazsa, çocuklar açıktan ölecek. Biliyorum, hayat sabrımı sınıyor, kıdemli acılarım aklıma çeliyor. Ciddi ciddi var olma adına, hırsızlık yapmayı düşünüyorum. Ne yapmalıyım? Elime yüzüme bulaştırmadan nerede, nasıl yapabilirim? Bu konu da hiç tecrübeli de değilim, bir yardım edenim bile olmayacak.

Marketten çıkan insanlara ve ellerindeki çantalara bakıyorum. Yere bıraktıklarında dalgınlıklarından faydalanacak, çantayı kaptığım gibi hızlıca akşamın karanlığına sızacağım. İşs,in da ses çıkmadı, yataktan kalkıyorum. Bu gün eve muhakkak ekmek getirmeliyim; döne, konudan komşudan ekmek bulamazsa, çocuklar açıktan ölecek. Biliyorum, hayat sabrımı sınıyor, kıdemli acılarım aklıma çeliyor. Ciddi ciddi var olma adına, hırsızlık yapmayı düşünüyorum. Ne yapmalıyım? Elime yüzüme bulaştırmadan nerede, nasıl yapabilirim? Bu konu da hiç tecrübeli de değilim, bir yardım edenim bile olmayacak.

Marketten çıkan insanlara ve ellerindeki çantalara bakıyorum. Yere bıraktıklarında dalgınlıklarından faydalanacak, çantayı kaptığım gibi hızlıca akşamın karanlığına sızacağım. İşsiz adamın şeytanı kendisiymiş. Zaman akıp gidiyor, buna bir türlü fırsat doğmuyor. Ayaza kapılan sesim dondu üşümeyede başladım. Elli atmış yaşlarında, iyi giyimli bir beyin, marketten çıktığını gördüm. Her iki eli çantalarla dolu, Gevher Nesibe parkına doğru yürüyor. Beyefendiyi gözüme kestirdim; tam benlik. Cam gibi parlayan karın üzerinde kaymamak için yavaş yavaş yürüyor. Yakınımızda kimseler yok, ava giderken avlanmak da istemiyorum.

Mersedes arabasının arka bagaj kapısı önünde durdu, çantaları yere bıraktığı anda elimdeki sürmene bıçağını arkadan böğrüne dayadım.

- bak ağa, açım. İşsizim. Bunları bana bırakıp, arabana binip gideceksin.
- tekrar markete gidelim. Ne istiyorsan alayım.
- şansını zorlama, hadi bin.
- Dinle.
- Sen ölümüne mi susadım? Sana arabana bin git diyorum.

O arabasına binerken, çantaları kaptığım gibi parkın içindeki ağaçların arasına daldım. Parktan hastane Caddesine çıkarken, arkama dönüp iyice baktım, peşimden gelen kimse yoktu. Bir yüzüm Tuncelili, karanlıkta kalan yanım hayatın çapraz

ateşinde, az sonra gecenin soğuk dişleri içime işleyecek. Esentepe dolmuşuna binince derin bir nefes alıyorum, Allah'a bin şükür kazasız belasız kurtuldum. Ellerimdeki utanç çantalarında ne var, ne yok diye bakıyorum. İçimde kötü bir his var, düşlerim kırılacak günüm kaynayacak gibi geliyor bana. Ne zaman kendimi böyle hissetsem, umduğum kötü şey başıma geliyor.

Terminale geldiğimizde polis ekibinin dolmuş ve otobüsleri durdurup aradıklarını gördüm, birden heyecanlandım. O beyefendiye görünmeden dolmuşa bindiğimi sanıyordum. Fransız filozofu Alain ne demiş? "hayatları boşalmış, işsiz kalmış insanlar ölümden korkarlar." Ben de korkmuyorum, korkunun da ecele faydası yok.

Çantalarını çıkardığım beyefendi de polisle birlikte dolmuşa biniyor, sıkıştıktan oturuyormuş gibi yere çömeldim. Yanı başıma gelince durdular.

-Devekuşu gibi saklandığını mı sanıyorsun? Dinel bakalım!

Dedi polis, beyefendi ile göz göze geldik.

-Memur bey, çantalarımı zorla alan bey bu sesini kaybeden türkü gibiyim, hiç konuşmadan başımı önüme eğiyorum. Apar topar polis arabasına bindiriyorlar, gıkım bile çıkmıyor. Suçluluk duygusu denilen şey bu mu? Pişmanlıklarım dalga dalga, vay benim salak aklım. Güya en kolay olanını seçmişim. Bu saatten sonra ne yapabilirdim? İçeri atarlarsa, aileme kim bakacak? koskoca kentte bir hemşehrim olmadığı gibi daha arkadaş da edinemedim. Paylaşmanın olmazsa, dert düştüğü yerde harman oluyor.

Biz, polis arabasıyla karakola giderken, beyefendi de mercedes marka otomobiliyle peşimizden geldi. Koluma giren polis ifademini alınacağı odaya götürdü.

-Adı ne?

-Cafer Tayyar Erdoğan

-Nerelisin?

-Tuncelili

- Bayram Danacı'ya bıçak dayayarak elindeki çantaları gasp etmişsin.

Doğru mu?

-Çocuklarım evde aç ekmek bekliyor, işsizim. Mecbur kaldım. Özür dilerim.

Ben nasıl bu badirenin altından kalkarım? İçimde kızıl kıyamet kopuyor, memura yalvaran gözlerle bakıyorum. Bedenim, sanki un ufak oldu, dizlerimde dermen kalmadı derken, olduğum yere yığılır gibi oturuyorum. Kaloriferler yanıyor, içerisi sıcak; yerler tertemiz, bal dök yala. Polis dışarı çıkmıştı ki, az sonra geri geldi.

- Komiser bey, seni çağırıyor.

Kolumdan tutarak beni komiserin odasına götürdü, bayram bey de içeride oturuyor. Komiser, kaşlarını çatmış tüm ihtişamıyla gözlerini üzerimde gezdiriyor.

Çarşının orta yerinde zorla, kentimiz eşraflarından sanayi odası bakanlığı da yapmış bayram danacı bey'in alış veriş çantalarını gasp etmişsin, doğru mu?

Sözcükler boğazımda düğümleniyor, teli kırık keman gibi ses çıkaramıyorum.

-vallahi komiser Bey, evde iki çocuğum ve karım aç. Ben beş aydır işsizim ne yapayım? Bir eşekliktir yaptım. Beni affedin...

- olmaz oğlum burası dağ başımı?

Hüzün içime çöktü, önce yüreğim ağlamaya başladı, ardından gözlerim. Ağlarken bir yandan da konuşuyorum.

-Özür dilerim efendim. Bu kente yeni geldim, arkadaş ve dost ta edinemedim. Çocuklarım açlıktan ağlayınca da dayanamadım. Bir hata ettim, lütfen affedin.

Yüzüm, içimin dalga kıranı yüreğim, rüzgarda savrulan yulaf gibi, tarifsiz acılarla yırtılıyorum. Gururumun incinmesine aldırış etmiyorum. Bedenim, taze gelin gibi süzülse de, kendimi soytarı gibi hissediyorum. Hey hayat, bu kimin suçu?

Bayram bey, beni iyice dinledikten sonra, bir şey söyleyecek gibi komisere baktı.

Komiserim, ben davacı değilim. Sanırım doğru söylüyor, mümkünse bu iş burada kapansın. Tabi, sizin için bir sakıncası yoksa.

- Olur, Bayram bey.

- ihtiyacı varmış, benden aldığı çantaları da evine götürsün.

- Bana uzanan el gibi, sıcak ve yürekten bakıyorum ona. Minnettarlığımı bildirmek için ayağa kalkıyorum.

- Efendim, teşekkür ederim.

Eline sarılıyorum, öptürmek istemiyor. Ama, ben tuttuğum eli öpüyorum sen osun, velimsediğim insan demek geçiyor içimden, nutkum tutuluyor. benim doğulu kılıfımı horlamadı, yaramı iyilikle sarıyor. Sait faik!in söylediği şu söz aklıma düşüyor. “ her şey insanı sevmekle başlar.” Ne kadar da güzel söylemiş, bundan böyle ben de insanlara sıcak bakacağım. Memur, beni alıp odasına götürüyor. Nüfus kağıdımdaki bilgileri ve adresimi bilgisayara kayıt etti. Sanırım, bundan böyle Demokrasinin kılıcı gibi üzerimde duracaklar.

Alışverişi benim için yapılmayan çantalarla karakoldan ayrılıyorum. Yaşam savaşları insanın içini acıtıyor, bitkin ve yorgun durumdayım. Hayatım boyunca evime bu kadar çantayla gitmemiştim, kapıyı çalarken içimde garip bir burukluk var. Evime geleli yarım saat olmamıştı ki, kapı çalındı. Kalkıp açtım, karakolda gördüğüm polisleri tanıdım. İçeri davet etmeme karşın giremediler, içeri bakıp gittiler. Zaten görebilecekleri ne var? Ruhuma baksalar, koyunbaba çukurunda debelenip durduğumu gördüler.

Ertesi gün saat on iki gibi olmasına karşın, Erciyes’in koyağından yırtılan rüzgar içimi savurduğu için yataktan kalkamadım. Döne başucuma Ali dağı gibi dikildi.

- Evin önünde bir araba durdu. Kalk hadi adam kapıya geliyor. Pijamalı halimle kalkıp kapıyı açıyorum. Kapıdaki adam:

- Cafer Tayyar Erdoğan sen misin?

-Benim.

- Ben, Bayram Danacı Bey’in şoförüyüm. Seni fabrikaya götürmeye geldim.

- Bekle, giyinip geliyorum.

Dedim. Hayatın ne garip cilvesi, işe girmem için beni evden alıyorlar. Yumruğumu sıkıdığı kent beni yaşamına katıyor.

Şoförle birlikte Bayram Bey'in sekreter odasına giriyoruz.

- Cafer Bey'i patron çağırdı. Ben gidiyorum, sen görüşürsün.
- Tamam, Emin bey.

Bundan böyle yaralı yıllarım geride kalacak, ılgım ılgın ay vuracak yüzüme; güneşin zaptı yakın. Duygularım kabarıyor, ruhum başka aleme açılıyor.

Bayram bey'in odası boydan boya halılarla döşeli, portakal bahçesi gibi kokuyor. Duvarlar fabrikanın açılışını yapan Süleyman Demirel ve bakanların çerçevesiyle dolu. Bayram bey, koltuğunu tam doldurmuş; gülen gözlerle bakıyor, yanına yürüyorum. Eline sarılıp öpüyorum.

- Cafer, hoş geldin. Geç şöyle otur.
- nasılsınız efendim?
- Sağ ol. Fabrikada çalışırsın değil mi?
- Evet efendim.

Telefonunu kaldırıp tuşa basıyor. İçimden; umutlarımı biçme vakti geldi, diye geçiriyorum.

- Kızım bana Ümit Bey'yi bağla.

- Ümit Bey, sana birini gönderiyorum. Uygun bir işe yerleştikten sonra, beni de bilgilendir.

Telefonu kapayınca bana döndü.

- hadi hayırlı olsun.
- Efendim, çok teşekkür ederim.

Elini öperek odadan çıkıyorum. Atalarımız ne demiş? Et iyilik at denize, balık bilmezse halik bilir.

Fabrikadan eve dönerken mutluluktan uçuyorum. Düşlerim, iki sözcük ötedeymiş, yarınlara uçacak kuşum doğmuş. Bundan böyle düşlerimi diri tutacağım.

Yürekleriniz derinliklerde ise, hele yanınızda da taşıyorsanız, dostluğu bilemezsiniz. Merhamet öğretilmez, zamanla edinilir.